

Arrest

nr. 264 180 van 24 november 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Y. CHALLOUK
Abdijstraat 234
2020 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 4 augustus 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 28 juni 2021 tot het opleggen van een inreisverbod.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 10 augustus 2021 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesememorie.

Gelet op de beschikking van 24 september 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 oktober 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat Y. CHALLOUK verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché F. VERHULST, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker diende op 15 februari 2019, 21 augustus 2019 en 21 april 2021 een aanvraag in om gezinshereniging in functie van zijn Nederlandse schoonzus. Deze aanvragen werd telkens geweigerd.

Op 13 januari 2021 diende verzoeker een vierde aanvraag in om gezinshereniging met dezelfde persoon. Op 28 juni 2021 werd een beslissing genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Tegen deze beslissing diende verzoeker een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), gekend onder het rolnummer X.

Op 28 juni 2021 werd aan verzoeker eveneens een inreisverbod van drie jaar opgelegd. Dit is de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“Aan de Heer, die verklaart te hetend:

[...]

In voorkomend geval, alias:

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 28.06 2021 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

x 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

x 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

drie jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene kwam in mei 2017 de Schengenzone binnen via Spanje in het bezit van een C visum afgegeven door de Spaanse diplomatieke autoriteiten in Marokko. Betrokkene keerde echter niet meer terug naar Marokko maar kwam van Spanje naar België waar hij vervolgens 4 keer vlak na elkaar in Antwerpen een aanvraag gezinshereniging indiende met zijn Nederlandse schoonzus, op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980. De eerste drie aanvragen. Deze weigeringen (bijlage 20) werden telkens aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten, met uitzondering van de eerste weigering die zonder bevel was Betrokkene ging tegen geen van de eerste drie weigeringen in beroep en diende op 13.01.2021 voor de vierde keer een aanvraag gezinshereniging in op basis van artikel 47/1, 2° met dezelfde referentiepersoon. Betrokkene misbruikt de procedure van art 47/2 van de wet van 15.12 1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan de bevelen en herbevestiging van bevelen om het grondgebied te verlaten van 02.12.2019, van 10.08.2020 en van 03.10.2020. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissingen heeft uitgevoerd Betrokkene werd nochtans door de stad Antwerpen aan de hand van een Sefor brochure geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011) Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing

Bij het opleggen van dit inreisverbod werd rekening gehouden met alle specifieke omstandigheden van het geval zoals voorzien in artikel 74/11 van de wet van 15.12 1980. Betrokkene is een gezonde en volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonderde nabijheid van zijn broer en/of schoonzus en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn.

Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige aangetoonde medische problematiek op naam van betrokkene.

Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar.”

2. Over de ontvankelijkheid

In de nota met opmerkingen werpt verweerder een exceptie van onontvankelijkheid op. Er wordt betoogd dat de bestreden beslissing, die dateert van 28 juni 2021, aan verzoeker werd betekend op 3 juli 2021. De laatste nuttige dag voor het indienen van het verzoekschrift betrof volgens verweerder 2 augustus 2021 terwijl het huidige beroep ingediend werd op 4 augustus 2021.

Bij het berekenen van de beroepstermijn blijkt dat verweerder zich baseert op de E-tracker van Bpost, die vermeldt dat de bestreden beslissing op 3 juli 2021 geleverd werd. Uit het administratief dossier blijkt echter dat het postmerk van de brief met de bestreden beslissing 1 juli 2021 vermeldt. Uit de nota met opmerkingen blijkt niet dat verweerder dit betwist. Overeenkomstig artikel 39/57, § 1, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) beschikte verzoeker over dertig dagen na de kennisgeving van de bestreden beslissing om een beroep in te dienen. Het tweede lid van hetzelfde artikel bepaalt dat indien de kennisgeving van een beslissing gebeurt bij aangetekende brief of bij gewone brief, de beroepstermijn begint te lopen vanaf de derde dag die volgt op die waarop de brief aan de postdiensten werd overhandigd. Op basis van voormelde vaststellingen dient derhalve te worden geconcludeerd dat de beroepstermijn *in casu* aanvatte op 5 juli 2021, waardoor de laatste nuttige dag om een beroep in te dienen 4 augustus 2021 was.

Artikel 4, § 3, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bepaalt dat voor een gewone aangetekende brief “*de datum van het postmerk of, bij verzending bij fax, de datum die het toestel van de Raad vermeldt op de fax, [...] bewijskracht [heeft] zowel voor de verzending als voor de ontvangst of voor de weigering*”. Vermits het postmerk bewijskracht heeft voor de verzending, kan een vermelding op E-tracker of een ander stuk van de postdiensten hieraan geen afbreuk doen (RvS 26 juni 2018, nr. 241.904).

In tegenstelling tot wat verweerder betoogt, dient er te worden geconcludeerd dat het onderhavig beroep wel degelijk tijdig werd ingediend.

De exceptie van onontvankelijkheid wordt verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In zijn synthesememorie voert verzoeker een eerste middel aan, dat hij uiteenzet als volgt:

“Eerste Middel : Schending van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van artikel 74/11 juncto artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel en schending materiele motiveringsplicht en schending van het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel, schending van artikel 10 en 11 van de Belgische Grondwet en van machtsafwending door verwerende partij:

Wat de uiteenzetting nopens het Eerste Middel betreft, wenst verzoeker het volgende te melden/samen te vatten:

1.1. Geschonden bepalingen en bespreking:

1.1.1.

- *Gelet op het gegeven dat het hier gaat om een Marokkaans schoonbroer van een Nederlandse schoonzus;*

- Gelet op de artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen, en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, artikel 11 § 2 Vreemdelingenwet, het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht;
- Gelet op het vertrouwensbeginsel juncto het rechtszekerheidsbeginsel;
- Gelet op de schending van artikel 10 en 11 van de Grondwet en de machtsafwijking van verwerende partij;
- Gelet op het gegeven dat administratieve beslissingen afdoende moeten gemotiveerd zijn;

1.1.2. In casu zijn de bestreden beslissing van 28.06.2021 op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St. n° 82.301 van 20 september 1999; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest nr. 28602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en R.v.V. arrest nr. 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoeien op een correcte en volledige feitenvinding (Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3.). De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (Cf. R.v.V. arrest n° 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4.). Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en Cf. R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeert, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

Eveneens wordt er verwezen naar de definitie van de artikelen 62 van de Vreemdelingenwet;

1.1.3. Verwerende partij stelt het volgende vast in de nota met opmerkingen:

- dat verzoeker een onontvankelijk verzoekschrift heeft ingediend daar het te laat zou zijn neergelegd;
- dat voor het overige verwerende partij geen enkel ander verweer voert;

VI. NOPENS TEGENARGUMENTEN:

Aangezien verzoeker zowel de uiteenzetting nopens de argumenten in zijn Eerste Middel die zowel in het initieel verzoekschrift als in huidige synthesememorie, samenvat en bijkomende argumenten wenst te formuleren.

Verwerende partij voert geen verweer ten gronde.

Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet bepaald de duur van het inreisverbod dat aan een vreemdeling kan worden opgelegd en luidt als volgt:

“ § 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

[...]"

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

In casu werd verzoeker een inreisverbod opgelegd van 3 jaren (nota bene: de MAXIMALE TERMIJN). Er dient te worden vastgesteld dat artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet, en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel schromelijk met de voeten werden getreden. De handelswijze van de verwerende partij getuigt van een kennelijk onredelijk en een kennelijk onzorgvuldig bestuur.

De bestreden beslissing is om die redenen niet afdoende gemotiveerd.

Verzoeker wenst dat Uw Raad er akte van neemt dat verwerende partij in de bestreden beslissing niet afdoende meedeelt waarom in concreto er een inreisverbod van 3 jaar (nota bene: de MAXIMALE TERMIJN), werd opgelegd aan verzoeker.

Verwerende partij dient in zijn beslissingen een in concreto-beoordeling te maken en niet uit andere dossiers knippen en plakken in het administratief dossier van verzoeker om tot de bestreden beslissing te komen.

De bestreden beslissing gaat gepaard met een inreisverbod van 3 jaar omdat verzoeker in het verleden tot driemaal toe een bijlage 20 met BGV heeft ontvangen en tegen deze weigeringen geen beroep instelde.

Verzoeker begrijpt niet, waarom het al dan niet in beroep gaan tegen een weigeringsbeslissing thans hem wordt opgeworpen. Immers, in de eerste aanvragen werden argumenten aangehaald die ten gronde steek zouden houden en waarvoor verzoeker nieuwe documenten trachtte bij te brengen.

Verzoeker besloot alsdan geen beroep in te stellen en de gevraagde akten te verzamelen om alsnog een aanvraag in te kunnen dienen en zo eventueel ontbrekende stukken bij te brengen om zijn dossier te vervolledigen.

Echter motiveert verwerende partij – ten onrechte – dat verzoeker de verblijfsprocedure zou misbruiken en het zou afwenden voor “andere finaliteiten”, die door verwerende partij niet wordt gepreciseerd.

Wanneer dan verzoeker tracht te voldoen aan deze documenten, en hij hiervoor de nodige documenten tracht te verzamelen, gaat verzoeker dan aanhalen dat verzoeker de verblijfsprocedure zou misbruiken.

Het is juist verwerende partij die de verblijfsprocedure misbruikt en het afwendt voor een andere finaliteit dan waarvoor verwerende partij de wettelijke bevoegdheden heeft gekregen. Men kan zelf spreken in casu zelfs van een situatie van machtsafwending. Verwerende partij speelt als het ware “ping pong” met vreemdelingen, in casu met verzoeker, wanneer zij de vreemdeling doen geloven dat hij het juist deed en de juiste documenten hanteerde om dan later in de verblijfsprocedures, te komen zeggen dat de documenten niet meer worden aanvaard, omdat verwerende partij er nu anders over denkt.

Eveneens staat het redelijkheidsbeginsel hieraan in de weg, dat wanneer verwerende partij een discretionaire bevoegdheid heeft, steeds de redelijkheid de grens blijft en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de onwettigheid van de beslissingen van verwerende partij dient vast te stellen.

Waarom direct gekozen werd voor de MAXIMUMtermijn van drie jaren, wordt geenszins afdoende verduidelijkt en de opgegeven redenen zijn alleszins niet afdoende noch proportioneel.

Een rechtvaardig evenwicht tussen het algemeen belang en het belang van het individu, is in casu ver te zoeken, en als niet naleven van de terugkeerverplichting het opgelegde inreisverbod in de bestreden beslissing moet dragen, is de sanctie die daarop wordt gesteld te verregaand en volstrekt disproportioneel.

In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: “De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.” (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

De bestreden beslissing wordt niet afdoende gemotiveerd omtrent de MAXIMUMtermijn van het inreisverbod en de opgegeven redenen zijn alleszins niet afdoende, rekening houdend met het evenredigheidsbeginsel en met de argumenten in huidig verzoekschrift inzake de schending van het redelijkheidsbeginsel, juncto het vertrouwensbeginsel juncto de afwending van macht door verwerende partij.

In de bestreden beslissing wordt op quasi automatische wijze een inreisverbod opgelegd voor de termijn van drie jaren, en zelfs al leest de men de door verwerende partij gegeven uitleg, is deze niet juist en zelfs foutief. Door het opleggen van een inreisverbod, die niet alleen in België gevolgen zal hebben, maar in het hele Schengengebied, hoopt verwerende partij de facto alle verblijfsprocedures van verzoeker te blokkeren, niet alleen in België maar ook in de andere Schengenlanden.

Om al redenen dient de bestreden beslissing te worden vernietigd.”

3.1.1. Na een theoretische uiteenzetting van de formele en materiële motiveringsplicht en van de aangevoerde beginselen van behoorlijk bestuur, voert verzoeker in een eerste onderdeel aan dat de bestreden beslissing steunt op het feit dat verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten en tegen de voorgaande weigeringsbeslissingen niet in beroep is gegaan. In wezen betoogt verzoeker dat deze elementen niet tegen hem gebruikt kunnen worden, aangezien verweerder hem de indruk gaf dat hij het juiste deed. Verzoeker betoogt dat hij trachtte de juiste documenten te verzamelen.

De bestreden beslissing motiveert duidelijk dat het inreisverbod wordt opgelegd op grond van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° en 2°, van de vreemdelingenwet; enerzijds omdat voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en anderzijds omdat een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd. Het niet toestaan van een termijn voor vrijwillig vertrek vindt zijn oorsprong in de beslissing van 28 juni 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), waartegen verzoeker samen met het huidige beroep een afzonderlijk beroep tot nietigverklaring indiende, gekend onder bij de Raad onder het rolnummer RvV 264 644. De Raad ziet niet in op welke manier verzoekers betoog afbreuk doet aan de grondslag van het onderhavige inreisverbod.

Met betrekking tot de duur van het inreisverbod betoogt verzoeker dat niet wordt gemotiveerd waarom meteen wordt gekozen voor de maximale termijn van drie jaar. Hij voert aan dat er op *quasi* automatische wijze een inreisverbod opgelegd wordt. De Raad merkt evenwel op dat de bestreden beslissing omstandig motiveert waarom *in casu* het bevel om het grondgebied te verlaten gepaard gaat met een inreisverbod van drie jaar. Zo wordt verwezen naar het feit dat verzoeker op 15 februari 2019, 21 augustus 2019, 21 april 2021 en 13 januari 2021 een aanvraag indiende om gezinshereniging op grond van artikel 47/1, 2°, van de vreemdelingenwet in functie van dezelfde persoon. Al deze aanvragen werden geweigerd en de laatste drie weigeringsbeslissingen gingen gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker gaf geen gevolg aan deze bevelen, noch aan de hervestigingen ervan. Nochtans werd verzoeker meermaals geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten aan de hand van Sefor brochures. Bovendien ging verzoeker enkel tegen de laatste weigeringsbeslissing in beroep. Verweerder kwalificeert deze feiten als proceduremisbruik, waarbij verzoeker de procedure van artikel 47/1 van de vreemdelingenwet louter aanwendt om via een andere weg verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen. De bestreden beslissing motiveert uitdrukkelijk dat op grond van voormelde elementen een inreisverbod van drie jaar proportioneel wordt geacht.

Er blijkt dat verweerder wel degelijk rekening heeft gehouden met de specifieke elementen van de zaak. Hij motiveert wel degelijk waarom *in casu* de maximale termijn van drie jaar overeenkomstig artikel 74/11, § 1, eerste lid werd opgelegd, met name omdat verzoeker viermaal na elkaar dezelfde aanvraag indiende, hetgeen wordt gekwalificeerd als proceduremisbruik.

Daarnaast wordt ook vastgesteld dat verzoeker de betekende bevelen om het grondgebied te verlaten en de herbevestigingen naast zich neerlegde, ondanks het feit dat hij wel degelijk werd geïnformeerd omtrent de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Deze motieven worden door verzoeker geenszins betwist en verzoeker voert evenmin aan met welke specifieke elementen alsnog rekening had moeten worden gehouden. Verzoeker betoogt dan wel dat hij de indruk had dat hij het juiste deed en een verblijfsrecht ging verkrijgen, doch ziet de Raad niet in op welke manier deze argumentatie afbreuk doet aan de motivering van de bestreden beslissing. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat het kennelijk onredelijk of disproportioneel is om te oordelen dat verzoeker misbruik maakt van de procedure gezinshereniging om via een andere weg een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2. Verzoeker voert een tweede middel aan, dat hij uiteenzet als volgt:

“Tweede Middel : Schending van artikel 8 EVRM in samenlezing met de schending van het hoorrecht.

Wat de uiteenzetting nopens het Tweede Middel betreft, wenst verzoeker het volgende te melden:

2.1.1. Na een verwijzing van de inhoud van artikel 8 EVRM gaat verzoeker verder in op de inhoud van artikel 8 EVRM.

2.1.2. Het recht op een gezinsleven dat geput kan worden uit artikel 8 van het EVRM sluit niet uit dat de overheid, gelet op het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, zich in het gezinsleven mengt op voorwaarde dat dit gebeurt via een maatregel die voorzien is bij de wet, dat de inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving en dat een legitiem doel wordt nagestreefd. Echter is het zo dat de bestreden beslissing op geen enkele wijze in evenredigheid is met de grote schade die zij aanricht aan het hele gezin.

De bestreden beslissing is echter enkel onrechtmatig wanneer zij het resultaat is van een kennelijk onredelijk handelen, en wanneer het voordeel dat de overheid uit de bestreden beslissing zou putten, buiten elke redelijke verhouding staat tot het nadeel dat de verzoekende partij erdoor ondergaat.

2.1.3. Uit de in het eerste middel aangehaalde elementen en feitelijkheden maakt verzoeker aannemelijk dat de verwerende partij een disproportionele beslissing heeft genomen en dat het voordeel dat de verweerder uit de bestreden beslissing haalt, buiten elke redelijke en evenwichtige verhouding is tot het nadeel dat verzoeker en haar gezin.

2.1.4. Uit het administratief dossier blijkt kort samengevat immers het volgende:

- Dat verweerder op de hoogte is dat verzoeker de Marokkaanse schoonbroer is van zijn Nederlandse schoonzus;*
- Dat verzoeker samen met zijn schoonzus en broer een gezinscel vormen en dat zij steeds samen hebben geleefd.*
- Dat verwerende partij geen enkele ernstige afweging heeft gemaakt van de persoonlijke belangen van het gezin.*
- Het is nagenoeg onmogelijk voor verzoeker om in zijn land van oorsprong een familieleven te leiden, daar het centrum van haar sociale, familiale en economische belangen zich in België bevinden.*

Gelet op dit alles maakt verzoeker minstens aannemelijk dat er sprake is van een kennelijk disproportionele en kennelijk onredelijke beslissing, dewelke in strijd is met de bepalingen en de geest van artikel 8 EVRM.

Naast dit alles verwijst verzoekend partij naar de schending van het hoorrecht, zoals het vervat is een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 5 september 2014, arrest n° 128856 (http://www.kruispuntmi.be/sites/default/files/rvv_128856.pdf).

Dat artikel 8 EVRM directe werking heeft in België. Dat in de hiërarchie der normen artikel 8 EVRM hoger staat. Dat artikel 8 EVRM juncto het hoorrecht geschonden zijn.”

3.2.1. Met betrekking tot artikel 8 van het EVRM staat het niet ter betwisting dat het *in casu* gaat om een situatie van eerste toelating tot verblijf op het grondgebied en dat verzoeker zich er steeds van bewust was dat het opgebouwde privéleven en gezinsleven precair was. Artikel 8 van het EVRM houdt niet in dat verzoeker zich naar eigen inzicht op het grondgebied zou mogen vestigen, zonder aan de verblijfsreglementering te voldoen, louter omwille van het feit dat hij hier familie heeft. Verweerder betoogt dat van verzoeker verwacht mag worden dat hij in zijn land van herkomst zonder de nabijheid van de betrokkenen ook een leven kan opbouwen en dat uit niets blijkt dat hij daartoe niet in staat zou zijn. Verzoeker toont niet aan dat er *in casu* sprake is van hinderpalen die een terugkeer naar zijn land van gewoonlijk verblijf in de weg staan en die tot een positieve verplichting zou leiden in hoofde van de Belgische Staat.

Het tweede middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig november tweeduizend eenentwintig door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

C. VERHAERT